

*Why Does Moshiach Have
A Salacious and Scandalous Yichus (Lineage)?*

Rabbi Efrem Goldberg
Boca Raton Synagogue

I. Introduction

- a. There is a fundamental obligation of our faith to believe in Moshiach.
- b. Who is he, what is his background?

II. Yichus – Lineage

- a. At the end of Sefer Russ we are told of the lineage of Dovid Ha'Melech
- b. Midrash Rabbah – Dovid can be found in Sedom. What does that mean?
- c. Moshiach's lineage includes scandals, affairs, incest, prostitutes, etc.
  - i. Yehudah and Tamar story
    - 1. Midrash – Hashem was creating Moshiach during this episode
  - ii. Lot and his daughters story
    - 1. In defense of Lot's daughters
      - a. Rabbeinu Bachya
      - b. Rav Moshe Feinstein
    - 2. Resulted in birth of Moav
      - a. Seduced Jewish people
      - b. May not enter the Jewish community
  - iii. Dovid and Batsheva story
    - 1. Some opposed Shlomo as successor to Dovid

III. Why such a scandalous lineage?

- a. Tzidkas Ha'Tzadik – Example of possibility of teshuva
- b. R' Dessler – a transformative leader like Moshiach must demonstrate ability to transform himself. He must extract all the pure souls that are submerged among the nations of the world.
- c. Sifsei Chaim – One goal fo Moshiach is to extract holy sparks from the nations of the world
- d. Shem Mi'Shmuel in name of Kotzker – Klal Yisroel are all equals so ultimate leader must originate from outside.
- e. Rabbi Soloveitchik – Ancestry gave Moshiach ingredients for leadership: humility, courage, patience and desire to save the world.

1. Megillas Russ, Chapter 4

12. And may your house be like the house of Perez, whom Tamar bore to Judah, with the seed that the Lord will give you from this maiden."

יב ויהי ביתך כבית פרץ אשר ילדה תמר ליהודה מן הזרע אשר יתן יהוה לך מן הנערה הזאת:

13. And Boaz took Ruth, and she became his wife, and he was intimate with her, and the Lord gave her conception, and she bore a son.

יג ויקח בעז את רות ותהי לו לאשה ויבא אליה ויתן יהוה לה הריון ותלד בן:

14. And the women said to Naomi, "Blessed is the Lord, Who did not deprive you of a redeemer today, and may his name be famous in Israel.

יד ותאמרנה הנשים אל נעמי ברוד יהוה אשר לא השבית לך גאל היום ויקרא שמו בישראל:

15. And may he be to you a restorer of life and to sustain your old age, for your daughter-in-law, who loves you, bore him, and she is better to you than seven sons."

טו והיה לך למשיב נפש ולכלכל את שיבתך כי כלתך אשר אהבתך ילדתו אשר היא טובה לך משבעה בנים:

16. And Naomi took the child and placed him in her bosom, and she became his nurse.

טז ותקח נעמי את הילד ותשיתהו בחיקה ותהי לו לאמנת:

17. And the women neighbors gave him a name, saying, "A son has been born to Naomi," and they called his name Obed-he is the father of Jesse, the father of David.

יז ותקראנה לו השכנות שם לאמר ילד בן לנעמי ותקראנה שמו עובד הוא אבי ישי אבי דוד:

18. And these are the generations of Perez: Perez begot Hezron.

יח ואלה תולדות פרץ פרץ הוליד את חצרון:

19. And Hezron begot Ram, and Ram begot Amminadab.

יט וחצרון הוליד את רם ורם הוליד את עמינדב:

20. And Amminadab begot Nahshon, and Nahshon begot Salmah.

כ ועמינדב הוליד את נחשון ונחשון הוליד את שלמה:

21. And Salmah begot Boaz, and Boaz begot Obed.

כא ושלמון הוליד את בעז ובעז הוליד את עובד:

22. And Obed begot Jesse, and Jesse begot David.

כב ועובד הוליד את ישי וישי הוליד את דוד:

§4 הָיָה צֶאֱן וּבָקָר וְאֵהָלִים — ALSO LOT WHO WENT WITH ABRAM HAD FLOCKS, CATTLE, AND TENTS.

Owning tents does not appear to be a sign of wealth. The Midrash therefore gives a homiletical explanation:

2. Midrash
Bereishis Rabbah 41:4

ר' טוביה בן רבי יצחק אמר — R' Toviya son of R' Yitzhak said: שְׁנֵי אֵהָלִים רֹוֹת הַמִּזְבֵּיחַ וְנִשְׁמָה הָעֲמוּנִית refers to two "tents":^[42] Ruth the Moabitess^[43] and Naamah the Ammonitess.^[44]

Similar to this, it is written, The angels urged Lot on saying, "Get up, take your wife and your two daughters who are present (lit., found), etc." (below, 19:15).

And here, too, R' Toviya son of R' Yitzhak said that the reference is to two tents — i.e., these illustrious descendants of Lot: ר' יוסי בן רבי — R' Yose son of R' Yitzhak said: שְׁנֵי מִצִּיאוֹת רֹוֹת — The phrase your two daughters who are "found" refers to the two "finds"^[45] — Ruth the Moabitess and Naamah the Ammonitess.^[46]

R' Yitzhak said: — It is written, I have found David, My servant (Psalms 89:21). תִּכֶּן — And where did I (God) "find" him?^[47] In Sodom.⁸

3. Bereishis 38

13. And it was told to Tamar, saying, "Behold, your father in law is going up to Timnah to shear his sheep." יג וַיֵּגֵד לְתָמָר לֵאמֹר הִנֵּה חֹמֶיךָ עֹלֶה תִמְנָה לְגַז צֹאנוֹ:

14. So she took off her widow's garb, covered [her head] with a veil and covered her face, and she sat down at the crossroads that were on the way to Timnah, for she saw that Shelah had grown up, but as for her she was not given to him for a wife. יד וַתִּסְרֹב בְּגָדֶיהָ אֲלֻמְנוּתָהּ מֵעִלְיָהּ וַתִּכְסֶּה בַּצִּעִיף וַתִּתְעַלֶּף וַתֵּשֶׁב בְּפֶתַח עֵינַיִם אֲשֶׁר עַל דֶּרֶךְ תִּמְנָה כִּי רָאָתָה כִּי גָדַל שְׁלָה וְהוּא לֹא נָתַןָּהּ לָהּ לְאִשָּׁה:

15. When Judah saw her, he thought she was a harlot, because she covered her face. טו וַיִּרְאֶה יְהוּדָה וַיַּחְשְׁבֶּהָ לְזוֹנָה כִּי כִסְתָהּ פָּנֶיהָ:

16. So he turned aside toward her to the road, and he said, "Get ready now, I will come to you," for he did not know that she was his daughter in law, and she said, "What will you give me that you should come to me?" טז וַיִּטּ אֵלֶיהָ אֶל הַדֶּרֶךְ וַיֹּאמֶר הֲבֵה נָא אֲבֹא אֵלַיִךְ כִּי לֹא יָדַע כִּי כִלְתּוֹ הוּא וַתֹּאמֶר מָה תִּתֶּן לִי כִּי תָבֹא אֵלַי:

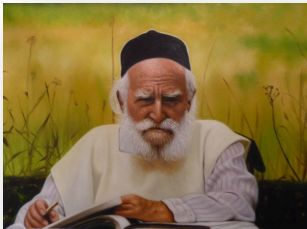
4. Midrash
Bereishis Rabbah 85:1

ר' שמואל בן נחמן פתח: "כִּי אָנֹכִי יוֹדְעִי אֶת-הַמַּתְּשֵׁבֶת, אֲשֶׁר אָנֹכִי חֹשֵׁב עֲלֵיכֶם" (ירמיה כט, יא) — שְׂבָטִים הָיוּ עֲסוּקִים בְּמִכְרֹתוֹ שֶׁל יוֹסֵף, וַיִּסָּף הָיָה עֲסוּק בְּשִׁקּוֹ וּבְתַעֲנוּתוֹ, וַיַּעֲקֹב הָיָה עֲסוּק בְּשִׁקּוֹ וּבְתַעֲנוּתוֹ, וַיְהוּדָה הָיָה עֲסוּק לָקַח לוֹ אִשָּׁה, וְהַקָּב"ה בּוֹרָא אוֹרֵוּ שֶׁל מֶלֶךְ הַמַּשִּׁים: "וַיְהִי בָּעֵת הַהִיא וַיֵּרֶד יְהוּדָה" וְגו':

24. And the Lord caused to rain down upon Sodom and Gomorrah brimstone and fire, from the Lord, from heaven. כד ויהוה המטיר על סדם ועל עמרה גפרית ואש מאת יהוה מן השמים:
25. And He turned over these cities and the entire plain, and all the inhabitants of the cities, and the vegetation of the ground. כה ויפך את הערים האל ואת כל הכפר ואת כל ישבי הערים וצמח האדמה:
26. And his wife looked from behind him, and she became a pillar of salt. כו ותבט אשתו מאחוריו ותהי נציב מלח:
27. And Abraham arose early in the morning to the place where he had stood before the Lord. כז וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם את פני יהוה:
28. And he looked over the face of Sodom and Gomorrah and over the entire face of the land of the plain, and he saw, and behold, the smoke of the earth had risen like the smoke of a furnace. כח וישקוף על פני סדם ועמרה ועל כל פני ארץ הכפר וירא והנה עלה קיטר הארץ כקיטר הכבשן:
29. And it came to pass, when God destroyed the cities of the plain, that God remembered Abraham, and He sent Lot out of the midst of the destruction when He overturned the cities in which Lot had dwelt. כט ויהי בשחת אלהים את ערי הכפר ויזכר אלהים את אברהם וישלח את לוט מתוך ההפכה בהפך את הערים אשר ישב בהן
30. And Lot went up from Zoar, and he dwelt in the mountain, and his two daughters were with him, for he was afraid to dwell in Zoar; so he dwelt in a cave, he and his two daughters. ל ויעל לוט מצוער וישב בהר ושתי בנותיו עמו כי ירא לשבת בצוער וישב במערה הוא ושתי בנותיו:
31. And the elder said to the younger, "Our father is old, and there is no man on earth to come upon us, as is the custom of all the earth. לא ותאמר הבכירה אל הצעירה אבינו זקן ואיש אין בארץ לבוא עלינו כדרך כל הארץ:
32. Come, let us give our father wine to drink, and let us lie with him, and let us bring to life seed from our father." לב לכה נשקה את אבינו יין ונשכבה עמו ונחיה מאבינו זרע:
33. And they gave their father wine to drink on that night, and the elder came and lay with her father, and he did not know of her lying down or of her rising up. לג ותשקין את אביהן יין בלילה הוא ותבא הבכירה ותשכב את אביה ולא ידע בשכבה ובקומה:
34. And it came to pass on the morrow, that the elder said to the younger, "Behold, last night I lay with my father. Let us give him wine to drink tonight too, and come, lie with him, and let us bring to life seed from our father." לד ויהי מחרת ותאמר הבכירה אל הצעירה הן שכבתי אמש את אבי נשקנו יין גם הלילה ובאי שכבי עמו ונחיה מאבינו זרע:
35. So they gave their father to drink on that night also, and the younger arose and lay with him, and he did not know of her lying down or of her rising up. לה ותשקין גם בלילה ההוא את אביהן יין ותקם הצעירה ותשכב עמו ולא ידע בשכבה
36. And Lot's two daughters conceived from their father. לו ותהרין שתי בנות לוט מאביהן:
37. And the elder bore a son, and she named him Moab; he is the father of Moab until this day. לז ותלד הבכירה בן ותקרא שמו מואב הוא אבי מואב עד היום:
38. And the younger, she too bore a son, and she named him Ben-ami; he is the father of the children of Ammon until this day. לח והצעירה גם היא ילדה בן ותקרא שמו בן עמי הוא אבי בני עמון עד היום:

6. Rabbeinu Bachya
1255-1340

ותשקין את אביהן יין בלילה הוא. (ג)
היה ראוי שיאמר בלילה שהוא אבל מלת "הוא"
שמו של הקב"ה, וזהו שדרשו רז"ל: (כ"ד נא,
י.) הקב"ה סייע באותו מעשה ונודמן להן יין
במערה.

ותלך הבכירה בן ותקרא שמו מואב.
(ז) דרשו רז"ל: (כ"ד נא, יד.) אל תקרי מואב
אלא מאב, לא היתה צנועה ופירשה הדבר שנולד
מאביה, אבל הצעירה קראתו לשון נקיה: "בן
עמי". ודרשו רז"ל בהוריות: (הוריות י.) אין
הקב"ה מקפח שכר שיחה נאה דאלו בכירה
דקראתו מואב א"ל רחמנא למשה: (דברים ב, ט.)
"אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה",
מלחמה הוא דלא הא צעורי צערינהו, ואלו
צעירה דקראתו בן עמי א"ל רחמנא למשה:
"אל תצורם ואל תתגר בם", כלל, ואפי' צער.

וישב בחר ושתי בנותיו עמו. (ז) מעשה
בנות לוט ענין מחודש היה והן היו צנועות
ומתביישות לתבוע את אביהן, שהרי בן נח
מותר בבתו.

ורז"ל אמרו: (כ"ד נא, יג.) שנתכונו לשם
שמים כדי לישב העולם, כי היו רואות החרבן
הגדול בדור ההוא והיו מתפחדות לאבד מין
האדם, ולפי שכבר נאבדה אמן בלקות נציב
מלח ואביהן היה יחיד בלא בת זוגו, על כן
הוצרכו לעשות המעשה הזה בו כדי לחיות
הזרע ממנו ושלא יכלה המין. ומזה אמרו
בטענתם: ואיש אין בארץ וגו'. ומפני זה לא
תמצא שהזכיר בהן הכתוב לשון זנות בכל
הפרשה, לפי שכוונתם היתה לשם שמים, ועל
כן זכתה הבכירה שיצאת ממנה רות המואביה
שקבלה עליה תר"ו מצות שישאל יתרים על
בני נח, וזכתה הצעירה שיצאת ממנה נעמה
העמונית שיצא ממנה רחבעם בן שלמה, ונמצא
ששתיהן זכו למלכות בית דוד. וזהו שאמרו
רז"ל בענין עמון ומואב: (כ"ק לה:.) (דברים ב,
יט.) אל תצורם ואל תתגר בם, בשביל שתי
פרידות טובות שאני עתיד להוציא מהם זו רות
המואביה ונעמה העמונית. והפרשה הזאת
מפרשיות התורה שנקראין ומתרגמין, והוא
מאמרם בשלהי מסכת מגילה: (מגילה כה:) מעשה
לוט ושתי בנותיו נקראין ומתרגמין. פשיטא.
מהו דתימא נירחש משום יקריה דאברהם קמ"ל.

7. Igros Moshe, v. 8
Rav Moshe Feinstein
1895-1986

בתהלות חורף תרפ"ב חלה אחד מבעלי הבתים ונפל למשכב במין חולי מזור ולשונו התנפחה בפיו. כאשר
תקף ליה עלמא ורבנו בא לבקרו, ביקש החולה להוציא כל איש מעליו וסיפר לרבנו את סיבת חליו. לדבריו
שבוע קדם לכן בשבת פרשת וירא הקשה כיצד זכו בנות לוט שהמשיח יהיה מוצאצאיהן, אף שלא בושו בגילוי
עריות שעשו והודיעו שבניהן הם מאביהן, ודיבר עליהן בדרך ביוזן. בלילה הופיעו בחלומם שתי נשים זקנות
מאד שראשן ופניהן מכוסים ואמרו שהן בנות לוט. הן הוסיפו ואמרו לי ששמענו את מעננו, ובאו מעולם האמות
לענות לו. הן מענו שהיו יכולות לומר עמאתי שהן ממשפחת אברהם וניצלו בדרך נס מסדום, לא היו תולים
בהם מעשה זנות, וחיו יכולות ליהם לעצמן כל מעשה נס. כך שהיו יכולות לומר שנתעברו מן השכינה כביכול,
ולייסד דת חדשה כנצרות. והן קראו לבניהן עמון ומואב להודיע שכאשר אשה מתעברת יש לוולד חמיד אב
בשר ודם. בזכות זה זכו ויצא מהן המשיח האמיתי. עוד אמרו שהוא חמא חמא גדול כאשר דיבר עליהן בדרך
ביוזן. מאחר שהוא דבר עליהן בלולזל, הוא ייענש מידה כנגד מידה כמרגלים (רש"י בטדבר י"ד ל"ז) וחשתרכב
לשונו ותתנפה בחולי משוגע וכך ימות. כשמים האיש לספר את סיפורו, היסב את פניו אל הקיר ונפטר
לעולמו. רבנו ראה בכך עניין אמיתי, מאחר שהחסר נראה לו חסר אמיתי.

In 5682/1921 Reb Moshe Feinstein was the Rav of the town Luban. Somebody from the town fell ill with a very unusual disease in which his tongue swelled up. The doctors could not figure it out, but he was on his deathbed from this illness. Reb Moshe went to visit him. When Reb Moshe walked in, the man sent everyone else out of the room saying he had to talk to Reb Moshe in private.

Everyone left and he turned to Reb Moshe and this is what he told him. he said he knows why he contracted this illness. He said that the week before (which had been Parshas Va'Yeira) he had given a drasha in which he berated the daughters of Lot for what they had done. He spoke very harshly about their act and criticized them especially harshly for the brazenness of naming the child after the deed and thereby publicizing it to everyone. He questioned why they merited to have the Messiah descend from them (the Messiah is a descendant of King David who is a descendant of Ruth the convert from Moab), considering what they had done.

He said that the night before 2 elderly women came to him in a dream and identified themselves as the daughters of Lot. They were upset at the way he had spoken about them and wanted to respond. They told him, so he related to Reb Moshe, that he should not have accused them for living depraved lives and committing such shameful acts. They said we are from the family of Avraham. Everything we did had a purpose.

They explained that they thought they were the last people on earth to survive the destruction and they had to ensure the continuity of mankind. That required them committing such an act even though it was heinous. They had no other choice. However they felt that they had to publicize it because if they did not then future generations would make a deity out of the child born to them because they would consider it a virgin birth considering no other man was around and they would not cohabit with their own father.

To avoid the result of people thinking it to be a virgin birth and possibly making a religion out of them, they decided that they had to publicize what they did, no matter how shameful - to show everyone that there is no such thing as birth without a father. They concluded that that is exactly the reason they merited having Messiah descend from them - because of the self-sacrifice they displayed in this act. And they said that is why you have to be punished measure for measure for the harsh words you spoke about us. He concluded telling the story to Reb Moshe, he turned to the wall, and passed away.

8. Bamidbar 25

1. Israel settled in Shittim, and the people began to commit harlotry with the daughters of the Moabites. א וישב ישראל בשטים ויחל העם לזנות אל בנות מואב:
2. They invited the people to the sacrifices of their gods, and the people ate and prostrated themselves to their gods. ב ותקראן לעם לזבחי אלהיהן ויאכל העם וישתחוו לאלהיהן:
3. Israel became attached to Baal Peor, and the anger of the Lord flared against Israel. ג ויצמד ישראל לבעל פעור ויחר אף יהוה בישראל:

9. Devarim 23:4

4. An Ammonite or Moabite shall not enter the assembly of the Lord; even the tenth generation shall never enter the assembly of the Lord. ד לא יבא עמוני ומואבי בקהל יהוה גם דור עשירי לא יבא להם בקהל יהוה עד עולם:
5. Because they did not greet you with bread and water on the way, when you left Egypt, and because he [the people of Moab] hired Balaam the son of Beor from Pethor in Aram Naharaim against you, to curse you. ה על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים בדרך בצאתכם ממצרים ואשר שכר עליך את בלעם בן בעור מפתור ארם נהרים לקללך:
6. But the Lord, your God, did not want to listen to Balaam. So the Lord, your God, transformed the curse into a blessing for you, because the Lord, your God, loves you. ו ולא אבה יהוה אלהיך לשמע אל בלעם ויהפך יהוה אלהיך לך את הקללה לברכה כי אהבך יהוה אלהיך:
7. You shall not ever seek out their welfare or their good, all your days. ז לא תדרש שלמם וטבתם כל ימך לעולם:

10. Shmuel 2:11

2. And it came to pass, at the time of evening, that David arose from his bed, and walked upon the roof of the king's house, and he saw a woman bathing, from the roof; and the woman was very beautiful. ב ויהי | לעת הערב ויקם דוד מעל משכבו ויתהלך על גג בית המלך וירא אשה רחצת מעל הגג והאשה טובת מראה מאד:
3. And David sent, and inquired about the woman. And he said: 'Is this not Bath-sheba, the daughter of Eliam, the wife of Uriah the Hittite?' ג וישלח דוד וינדרש לאשה ויאמר הלא זאת בת שבע בת אליעם אשת אוריה החתי:
4. And David sent messengers, and he took her and she came to him and he lay with her: and she was purified from her uncleanness; and she returned to her house. ד וישלח דוד מלאכים ויקחה ותבוא אליו וישכב עמה והיא מתקדשת מטמאתה ותשב אל ביתה:
5. And the woman conceived; and she sent, and she told David, and she said: "I am pregnant." ה ויתחר האשה ותשלח ותגד לדוד ותאמר הרה אנכי:

11. Melachim 1:1

24. And Nathan said, "My lord the king, did you say 'Adoniah shall reign after me and he shall sit upon my throne?'"

כד ויאמר נתן אֲדֹנֵי הַמֶּלֶךְ אֶתָּה אָמַרְתָּ
אֲדֹנֵיהוּ יִמְלֹךְ אַחֲרָי וְהוּא יֵשֵׁב עַל כִּסְאִי:

25. For he has gone down this day and has slain oxen and fatlings and sheep in abundance, and he called all the King's sons, and the officers of the army, and Abiathar the priest, and behold they eat and drink before him, and they said, "Long live King Adoniah."

כה כִּי | יָרַד הַיּוֹם וַיִּזְבַּח שׁוֹר וּמְרִיא וְצֹאן לָרֹב
וַיִּקְרָא לְכָל בְּנֵי הַמֶּלֶךְ וּלְשָׂרֵי הָעָבָד וּלְאַבְיָתָר
הַכֹּהֵן וְהַנָּשִׂים אֹכְלִים וְשׂוֹתִים לִפְנֵי וַיֹּאמְרוּ יְחִי
הַמֶּלֶךְ אֲדֹנֵיהוּ:

26. And me, [even] me your servant, and Zadok the priest and Benaiah the son of Yehoiada and Solomon, your servant, he did not call.

כו וְלִי אֲנִי עֲבָדְךָ וְלְצָדֹק הַכֹּהֵן וּלְבִנְיָהוּ בֶן
יְהוֹיָדָע וּלְשִׁלְמָה עֲבָדְךָ לֹא קָרָא:

27. If this matter stems from my lord the king, [I wonder that] you have not informed your servant who should sit on the throne of my lord the king after him.

כז אִם מֵאֵת אֲדֹנֵי הַמֶּלֶךְ נִהְיָה הַדָּבָר הַזֶּה
וְלֹא הוֹדַעְתָּ אֶת עֲבָדְךָ (כְּתִיב עֲבָדְךָ) מִי יֵשֵׁב
עַל כִּסֵּא אֲדֹנֵי הַמֶּלֶךְ אַחֲרָיו:

28. And king David answered and said, "Call Bath Sheba to me. And she came before the king and stood before the king."

כח וַיַּעַן הַמֶּלֶךְ דָּוִד וַיֹּאמֶר קְרָאוּ לִי לְבַת שֶׁבַע.
וַתָּבֹא לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַתַּעֲמֵד לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ:

29. And he swore and said, "[I swear as] God lives who redeemed my soul from all distress."

כט וַיִּשָּׁבַע הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר חַי יְהוָה אֲשֶׁר פָּדָה
אֶת נַפְשִׁי מִכָּל צָרָה:

12. Tzidkas Ha'Tzadik
R' Tzadok Ha'Kohen of Lublin
1823-1900

והוא הנפש האחרון שבגוף והיותר סמוך לרע בכל מיני תוקף. ובעולם הזה הדורות הולכים ומתקטנים, אבל אז כשיתוקן יהיה בטוב סוף מעשה במחשבה תחילה, בסוד החיות רצוא ושוב כמראה הבזק, שממקום שפוסק משם חוזר ומתחיל להאיר ונעשה זה ראש ונתהפכו תחתונים למעלה, וכמו שאמרו ז"ל (פסחים נ.) עולם הפוך ראיתי.

The redemption will emerge precisely from a place of lust and sin, by means of repentance (teshuvah). The Talmud says, in Sanhedrin 98a, "The son of David [i.e., the Messiah] will come only in a generation that is entirely wicked." David is the archetype for the messianic soul because he showed how to make repentance into a life principle... And just that is the realization of ultimate fulfillment – that the root of evil will be transformed to good... At that time, the lowest will become the highest."

[קיא] בעקבתא דמשיחא העיקר הוא רק להוציא יקר מזולל, ורק במקום יצר הרע ותגבורת עוונות משם יקח דייקא על ידי תשובה. כמו שאמרו בחלק (סנהדרין צח.) בן דוד בא בדור שכולו חייב, ונפש כזה הוא מחלקו של משיח, וכן דוד המלך ע"ה נקרא שהקים עולה של תשובה. כידוע דכנסת ישראל רגליה יורדות וכו' (למקום הטומאה) רחמנא ליצילן, ובעקבי משיח הנפשות מן הרגלים, ושם תגבורת הרע והיצר, ולכך דוד של נפשות כאלו דייקא יזכו למשיח, כמו שאמרו ז"ל (בר"ר ט) טוב מאד זה יצר הרע. וכן משיח עצמו נולד ממקום כזה, כידוע מה שאמרו במדרש הנעלם פרשת וירא על בנות לוט ולוט, שהם שורש כח היצר הרע ומשם נצמח שורש בן דוד. והיינו שזהו תכלית השלימות שיהיה אז, שיתהפך שורש הרע לטוב, שזה שחיטת היצר דאיתא בסוכה (נב.),

יהודה ותמר

13. Michtav Mei'Eliyahu
R' Eliyahu Dessler
1892-1953

A transformational leader like Moshiach must demonstrate the ability to transform himself. He must extract all the pure souls that are submerged among the nations of the world and return them to their holy roots.

והנה יהודה מראשית לידתו היה חלקו שתצא ממנו מלכות בית דוד. ע"י תרגום יונתן (בראשית כט, לה): "ואמרת הדא זמנא אודי קדם ה' דמן ברי דין עתיד למיפק... דוד מלכא דעתיד לאודויי קדם ה', בגין כן קרת שמיא יהודה". אלא שלזה היה צריך לאותה מדרגה של אמירת "צדקה ממני" וגם זה היה מחלקו. והרי משיח יביא כל העולם להכיר ולהודות בטעויותיהם, והיה צריך שיהיה כח זה בשורשו. קודם שנתגלתה היתה נקודה זו רק בהסתר — פ"י סמויה מן העין, נמצא בכח ולא בפועל — ומבלי שיוציא נקודה זו מהסתר לא היה אפשר ליהודה שיזכה להעמיד מלכות בית דוד. היה מוכרח להגיע לידי הרגשת הסתירה, וזה יצא לפועל ע"י מעשה דתמר. לצורך זה הורידו את נקודת בחירתו עד למעשה זה, ואח"כ ממילא התגברו ההודאה-על-האמת והתשובה, והיינו התיקון כנ"ל.

דוד וכת שבע

וכן דוד היה צריך לגלות גילוי גדול של "למען תזכה בדבורך תצדק בשפטך" (ע"י סנהדרין קז). וזה לא היה יכול לצאת אל הפועל אלא ע"י מעשה דבת שבע. גם היה חלקו לגלות עומק ענין התשובה לכל העולם, כי הוראת תשובה לרבים היא ההכנה למשיח ששייב כל העולם בתשובה כנ"ל. וכדי להוציא כל זה לפועל הוצרכו להוריד נקודת בחירתו (ע"י משי"כ בזה בח"א עמ' 166). ורק ע"י זכה להמשכת מלכותו ושמשית יהיה מזרעו.

דות — אמה של מלכות

ומה נורא אשר לזכות למלכות בית דוד היה הכרח שיהיו עוד כמה זכויות משונות. היה מוכרח שנשמת אמה של מלכות בית דוד תצא ממורא [ועוד לפני זה מסדום (כאז"ל "מצאתי דוד עבדי... בסדום", היינו מבחו של לוט — ב"ר מא, ד)] כי היה צורך שתגלה כל גדר "אם תוציא יקר מזולל", וכיון שנשמה יקרה זו היתה טמונה בין האומות ויצאה מהן ונדבקה בישראל, היא הכניסה כח זה הנצרך למשיח, שהוא עתיד להוציא את הנשמות הטמונות בין האומות ומחזירן לשורשן. וכן מה שציינתה לנעמי ללכת אל בועז אל הגורן, כזה גילתה הצטיינות יתירה במידת אמונת חכמים. כי מה שדרשה ממנה נעמי היה לכאורה נגד מה שלמדה על קדושת ישראל, והיה אפשר שתחזור לומר הן ככל הגויים בית ישראל, אבל היא עשתה כמעט ככל אשר נצטוותה. (וברור שנעמי עשתה זאת ברוח הקודש). וטעם הענין קרוב לומר שגם נקודות אלו היו נצרכות למשיח שעניינו הוא לתקן הנדחים ולקרב את האומות לאמונה בה', על כן היה הכרח שיהיו כחות אלה מוכנים מראש, וזה לא היה אפשר להיות אלא בגיורת כרות.

וגם כבועז הרי כבר אמרו ז"ל שאמר לו השטן "את פנוי והיא פנויה... ליצר הרע נשבע וכו'" (ויק"ר כג, יא), וכן אמרו שנסינו היה הרבה יותר קשה מנסינו של יוסף הצדיק (סנהדרין יט:). היינו שגילוי זה של כבישת היצר עדיין היה בהסתר אצלו, ובלתו היתה חסרה לו נקודה הנצרכת לזכות למלכות בית דוד. וגם בשביל זה הוכרח להיות כל ענין הגורן, כי בלתו לא היה גילוי פרט זה מתגלה בפועל. וכן הוא בכל מדרגה ומדרגה. אין זוכים למדרגות רמות אלא ע"י תיקון הסתירות. ועל כן הוריד השי"ת את כל אדם אל תוך ההסתר למען יעלה ויתקן את ההסתר עמו.

14. Sifsei Chaim
R' Chaim Friedlander
1923-1986

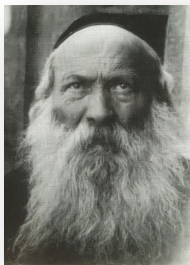
”שתי פרידות טובות יש לי להוציא מהן”

כל זכות הקיום של עמון ומואב היתה כדי להוציא לפועל את ניצוץ הקדושה שהיה טמון בהם, כמו שביארו חז”ל (ב”ק לח:): מדוע אסר הקב”ה להלחם במואב אע”פ שציוה להלחם במדין, כי ”שתי פרידות טובות יש לי להוציא מהן, רות המואביה ונעמה העמונית”. כלומר, עמון ומואב שהצרו לישראל, ובגלל זה הרחיקם הקב”ה לעד מלכודת בקהל ה’, ואעפ”כ קיימם הקב”ה במשך דורות רבים, ואסר על ישראל להשמידם, מפני ניצוץ הקדושה שהיה צריך להוציא מהם.⁷

6 כך אנו רואים פעמים רבות בחיי יום-יום שממשפחה שרחוקה מתורה ומקיום המצוות צומח בן צדיק ועובד ה’, והסיבה היא – זכות אבות. שהשרישו ביוצאי חלציהם נקודת קדושה, היוצאת לפועל אחרי הרבה דורות.

7 כאמור, רות היא ניצוץ הקדושה – הפרידה הטובה שהשי”ת הוציא ממואב, ולכן המשיח יהיה מזרעה כי אחד מתפקידי יהיה להוציא נצוצות הקדושה מהגוים (ובזה נכשל שלמה שחשב שהגיע כבר הזמן לזה ע”י שישא נשים מכל העמים).

15. Shem Mi’Shmuel – Shavuot
Sochatchover Rebbe, R’ SHmuel Bornstein
1910-1926

אותה, שהרי עדיין הי’ מסופק אולי ירצה הגואל ללוקחה, מ”מ נהג בה טובת עין ונתן לה, אף שזה כל חמדת ישראל דהמע”ה ומלך המשיח, בכ”ז מפני שידע שענין המלוכה יותר טוב שיבואו ממנו ומואב כנ”ל, לא השגיח על עצמו כלל רק לטובת ישראל. לטובת כלל המלכות שתהי’ עצהיו”ט. בין תהי’ ממנו או מאחר. ובאמת היא צדקות גדולה להסתלק מנגיעת עצמו שהיא גדולה עד מאוד, שהיא כל ההשתלשלות של מלכות ישראל שהיתה ראוי’ לצאת ממנו, להיות נאמן [געטרייא] ולהתרצות שתצא ההשתלשלות אף מזולתו אך באופן שתהי’ עצהיו”ט. ובאמת מזה עצמו נשתלה מלכות בית דוד, שהי’ תמיד מבטל א”ע לצורך ישראל כמו שכל ספר תהלים מלא מזה:

במד”ר רות (פ’ ז’) וימד שש שעורים וגו’ א”ר יהודה בר”ס בזכות וימד שש וגו’ זכה ועמדו ממנה ששה צדיקים וכא”א בהן שש מדות דוד יחזק’ יאשי’ חנני’ מישאל ועזרי’ דניאל ומלך המשיח, ע”כ. הנה זקנינו זצוקללה”ה מקאצק אמר דענין המלוכה לא הי’ נמצא בישראל והיו צריכין ליקח זאת מעמון ומואב, עכלה”ק. והפירוש פשוט כי כאשר כל ישראל כאיש אחד המה אינו שייך שאחד ישתרר על חברו כמו שאין האבר האחד שבאדם משתרר על האבר האחר, ומרע”ה שהי’ מלך הוא מחמת שהי’ נבדל מכלל ישראל ולא הי’ נחשב שהוא כאבר מאברי הכלל רק שקול משה כנגד כל ישראל. ולכן הוצרכו ישראל לטול המלוכה מעמון ומואב, משום דקליפת מואב גיאות כמשה”כ (ישעי’ ט”ז) שמענו גאון מואב גא מאוד. וע”כ היתה נפש דהמע”ה טמונה בשבי’ בתוך קליפת מואב כדי להוציא ענין ההתנשאות מהקליפה ולהביאה אל הקדושה להתנשא ולהשתרר לשם שמים. ושאל המלך שלא נתקיימה מלכותו אמרו ז”ל (יומא כ”ב:): משום שלא הי’ בו שום דופי, ושמאל הנביא א”ל (שמו”א ט”ז) הלא אם קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל אתה, ועבור מעשה זה איבד את המלוכה. מפני שהי’ חסר לו כח הגיאות והשררה כאמור שם כי יראתי את העם ואשמע בקולם. והנה בועז שנתן לה שש שעורים היינו שבטובת עינו נתן לה זה ששעה הצדיקים הנ”ל שהיו מוכנים לצאת ממנו, כמו שמבואר בכתבי האריו”ל בועז בו עז, נתן לה שיצאו ממנה, אף שהוא לא ידע עדיין אם ישא

The Kotzker Rebbe of blessed memory told me regarding the monarchy that there was no one [fit to be king] in Israel, so someone had to be chosen from Ammon and Moab. Thus far his words. This is simple to explain: since all Israel are friends, like one person, it does not work for one to rule over another, just as one organ in a person does not dominate another... Therefore, Israel had to take its monarchy from Ammon and Moab, since the shell of Moab is pride, as it is written: “We have heard of Moab’s pride – most haughty is he” (Isa. 16:6; Jer. 48:29). Therefore the soul of King David of blessed memory was embedded in captivity in the shell of Moab, so that this matter of pride be removed from the shell and brought to a level of sanctity, rising high and acquiring dominion for the sake of Heaven.

16. Abraham's Journey
Rabbi Yosef Dov Soloveitchik
1903-1993

ways, our customs and mores, our *mishpatim* and *hukkin*, both our rational and non-rational commandments. The Jews must stand out in society as exemplars; our way of life must impress and attract people and fascinate their curiosity. The Jew must always bear witness to his peculiar relationship with God.

Behold, I have taught you statutes and judgments, even as the Lord my God commanded me, that you should act accordingly in the land whither you go to possess. Observe therefore and do them; for this is your wisdom and your understanding in the sight of the peoples, that, when they hear all these statutes, shall say: "Surely this great nation is a wise and understanding people" (Deut. 4:5-6).

This principle underlies the commandment of *kidush ha-Shem*, sanctification of the Divine Name, and the prohibition of *hilul ha-Shem*, desecration of the Divine Name.

Mattan Torah, the giving of the Torah, initiated the messianic process of redeeming the world from its crudity and profanity. The Torah was given to the Jew, who was told to disseminate the word of God among pagans, atheists, agnostics, and hedonists, thereby bringing them to their Maker. It is a piece-meal, slow movement. Nevertheless, it will be consummated in the messianic era, when "the mountain of the Lord's house shall be established on the top of the mountains" (Isa. 2:2).

Mattan Torah is bound up with the Messiah, who will possess the heroism of his grandmothers whom the Almighty found in the non-Jewish world. They represented the heroism of loneliness, the heroism of universal commitment, and the heroism of faith and waiting. The ideal of *mattan Torah* will be fully realized only in the time of the Messiah. This great vision of a redeemed world would have been impossible had Lot's daughters been destroyed in Sodom.

Torah is so interested in telling us the strange story of the act of incest that took place in the cave. Why else would the Torah record such an ugly event? It is not a story of incest. It is the story of the Messiah.

The personality of the King Messiah is not monotonic. God weaves the personality of the Messiah with vast amounts of multicolored threads, like Joseph's shirt. The messianic soul is iridescent, multi-talented, rich in thought-filled volition, and will be endowed with talents that seem mutually exclusive. But everything good and fine and noble in man must be passed on to the Messiah. He will have the capacity for *gevurah* and *hesed*. He will be a hero with unlimited power and strength who will defend justice. He will also be a man of unlimited loving-kindness, humble and simple. All these capabilities, capacities, and talents will merge in beautiful harmony in the King Messiah. The Messiah will represent creation at its best. Apparently, then, Lot's daughters had something beautiful in them to contribute to the Messiah's rich and powerful personality. If there is something fine in the non-Jewish families of the earth, it, too, will be passed on to the Messiah.

R. Eleazar stated: What is meant by the verse "And in you shall the families of the earth be blessed, *ve-nivrekhu vekha*" (Gen. 12:3)? The Holy One, blessed be He, said to Abraham, "I have two goodly shoots to engraft on to you, *lehauriah bakhi*. Ruth the Moabitess and Naamah the Ammonitess" (Yevamot 63a).

Lot's daughter had something beautiful to contribute to the emerging personality of the King Messiah. What did this primitive girl possess that the Almighty, gathering virtues and noble traits from all over the world, picked up? She was uncouth and primitive, she committed incest, and yet she was the great-great-grandmother of Ruth. The Messiah will be her descendant!

She was under the impression, says Rashi (Gen. 19:31), that a cosmic cataclysm had struck and only three human beings had survived. (Years ago, we were unable to imagine this, but now we understand that it is something that can happen any day.) She acted as she did because she wanted to save humanity. This girl wanted to rebuild the world, to start from scratch and raise another race to take the place of the human race, which she believed had been destroyed simultaneously with the destruction of Sodom. This was heroism of an undreamt caliber. Instead of giving up, she had the courage to try to rebuild the world, to make a new humanity arise from the ashes of Sodom. She convinced her younger sister. Never mind that their method was primitive and crude. These two girls took upon themselves an impossible task, something staggering and awesome.

“And the firstborn said unto the younger: Our father is old and there is not a man in earth. . . . Come, let us make our father drink wine, that we may preserve the seed of our father” (Gen. 19:31–32). The plan *per se* was reprehensible, but their motivation was imaginative, noble, and heroic. The King Messiah will save the world. Indeed, he will achieve what his great-great-grandmothers wanted to do. The great-great-grandson, the King Messiah, will accomplish what the lonely girls could not. The heroism of Lot's daughters consisted in their commitment to mankind and their urge to save it.

The Messiah has another grandmother who came to us from the gentle world: Tamar, the daughter-in-law of Judah. She was the great-great-grandmother of Boaz and consequently of David and therefore of the King Messiah. The Torah tells us, “It came to pass at that time that Judah went down from his brethren . . . and saw there the daughter of a certain Canaanite” (Gen. 38:1). The Midrash says that “at that time” means that everyone was busy: Jacob was busy mourning Joseph, Joseph was busy mourning his fate, Reuben was busy mourning his lost opportunity, Judah was busy choosing a wife, and “God was busy creating the light of the King Messiah” (Gen. Rabbah

85:1). In other words, Judah set in motion a process leading to his ultimate marriage to Tamar, which resulted in the inspired personality of the Messiah.

Tamar was a heroic woman, a great woman. God gleaned and gathered beautiful things from throughout the world—gems, noble emotions, heroic capabilities. What could Tamar do that others could not? She could wait; she possessed the heroic ability and patience to wait without end.

Judah told Tamar, his daughter-in-law, “Remain a widow in your father's house until Shelah my son be grown up,” for he said [to himself], “Lest he also die like his brothers.” Tamar went and dwelt in her father's house. And in process of time, Shua's daughter, the wife of Judah, died . . . (Gen. 38:11–12).

Tamar waited many years. She was lonely, forsaken, forgotten by everyone. Seasons passed. All her friends married, reared families; all contact with them came to an end; people treated her with ridicule and contempt. Shelah married; Judah had forgotten her. And yet she waited and never said a word. Wasn't she the incarnation of *Keneset Yisrael*, which has waited for her Beloved hundreds and thousands of years under the most trying circumstances? Did not Tamar personify the greatest of all heroic action—to wait while the waiting arouses laughter and derision?

The Messiah has yet another grandmother who came to us from the gentle world—Ruth. She, too, was heroic. Boaz acknowledged the great courage of this pagan girl in casting her lot with a people she did not previously know.

Boaz answered and said to her: “It has fully been told me all that you have done unto your mother-in law since the death of your husband, and how you have left your father and your mother and the land of your nativity and

are come into a people that you knew not heretofore. May the Lord recompense your work, and may your reward be complete from the Lord, the God of Israel, under whose wings you have come to take refuge” (Ruth 2:11).

When we read these words thanking Ruth for joining a people which she knew not, we willy-nilly think of the question that is addressed to any non-Jew who applies for *gerut*: “What prompts you to convert? Do you not know that the Jews at this time are persecuted and oppressed, despised, harassed and overcome by afflictions?” (*Yevamot* 47a). Of course, Boaz did not say it explicitly; but the meaning of his words points toward the same truth: only a hero joins our strange and lonely people.

It is amazing! The words of Boaz were spoken at the dawn of Jewish history, at a time when the tension between Jew and non-Jew was as yet unknown. This episode preceded Haman’s hatred and indictment of the Jews, the Alexandrian hate literature, and the Gospels. The world knew nothing of the Jew’s uniqueness, his so-called isolationism and egocentrism. Nevertheless, Boaz admired Ruth’s fortitude for daring to join a strange and misunderstood people.

We Jews have been a strange people since the very birth of our nation. It has always taken courage, the ability to do something bold, to defy public resentment and identify with this unknown, mysterious people. What was mysterious about the Jews in early biblical times? The mere fact that they were not pagans, that they believed in one invisible and incorporeal God, was puzzling to pagans. Moreover, the Jews served their God by preaching morality, whereas the pagans worshipped their idols by giving gifts to them, by intoxicating themselves with orgiastic pleasure, by living like voluptuaries.

Ruth was a heroic woman; she joined a people alien to her, and committed herself to a way of life she did not understand. She came from a pagan background, where unlimited pleasure

and over-indulgence were an element in worship, and she joined a religion that demands discipline, redemption of the biological call for gratification.

To outsiders, Judaism is a difficult religion. The mere fact that the Halakhah interferes with every phase of human life, that Judaism is so concerned with the trivial, makes the commitment seem staggering and almost superhuman. To convert to Judaism and accept an all-inclusive Judaic commitment borders on the heroic. In addition, even as early as the period of the Judges, to become a Jew has meant to be alienated from the rest of the world. The destiny of *Avraham ha-Ivri*, the lonely Abraham, has always accompanied the Jews.

In a word, *gerut* is heroic action at the level of observance and practical living, and also at the level of one’s relationship with the non-Jewish world. No wonder the Talmud says that the Jews, upon responding “We shall do and obey,” were called *giborei koach*, heroes (*Shabbat* 88a).

The King Messiah must be endowed with heroic qualities, for he is coming to change the status quo, to revolutionize concepts and opinions, to transform our outlook on life. He will defy evil, oppose ruthlessness, challenge injustice, “and decide with equity for the meek of the earth; and he shall smite the land with the rod of his mouth and with the breath of his lips shall he slay the wicked” (Isa. 11:4). Messianism minus heroic action is meaningless.

The poor of biblical times used to glean and gather after the reapers. The Almighty, too, gleaned and gathered—not ears of corn but beautiful inclinations and noble virtues. From them He wove the soul of the King Messiah. God found a heroic girl in Moab. The Almighty was “busy” with the formation and creation of the Messiah’s personality, which was to embody the finest and most beautiful elements concealed in the depths of mankind. God brought the girl to Judea so that she could collaborate with Him in creating a Messiah personality. She contributed the heroism of loneliness and acceptance of the incomprehensible.

Ruth, no matter how idealistic she was, no matter how sturdy her character, no matter how heroic and revolutionary her spirit, was in her heart deeply loyal and grateful. In fact, her heroism was the consequence of her loyalty to her mother-in-law. Her first words, “Do not entreat me to leave you” (Ruth 1:16), tell a story of great humility. She revered her mother-in-law. When Naomi told her to do something odd, namely, to visit the threshing floor and uncover Boaz’s feet, she did not argue with her mother-in-law. “And she did according to all that her mother-in-law bade her” (Ruth 3:6). Respect for the elderly, humility, and a sense of gratitude are indispensable. Heroism is important, provided it goes hand in hand with humility and loyalty.